

RETTENS DOM (Tredje Afdeling)
15. september 1998

Sag T-3/96

Roland Haas m.fl.
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Tjenestemænd – den overførte løndel – justeringskoefficient – ændring af hovedstad – tilbagevirkende gyldighed«

Fuldstændig gengivelse på fransk . . . . . II - 1395

Angående: Påstand dels om, at Kommissionen tilpligtes som lønsupplement at betale et beløb svarende til, at der på den del af lønnen, der er overført i tyske mark, anvendes en justeringskoefficient for Tyskland, der fra den 1. oktober 1990 til den 31. december 1994 beregnes på grundlag af leveomkostningsniveauet i Berlin, med tillæg af morarenter på 10% p.a., dels, om nødvendigt, om annullation af Kommissionens afgørelse af 9. marts 1995, hvorved sagsøgerens anmodninger om betaling af nævnte lønsupplementer blev afslået.

Udfald: Frifindelse.

Resumé af dom

I henhold til artikel 17 i bilag VII i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (»vedtægten«) lod sagsøgerne, som var tjenestemænd ved Kommissionen og bosat i Luxembourg, i forskellige perioder mellem den 1. oktober 1989 og den 31. december 1994 en del af deres løn overføre til Tyskland i tyske mark. I henhold til bestemmelsens stk. 3 reguleres de overførte beløb »med den koefficient, som er fastsat for det land, i hvis valuta overførslen gennemføres, og den justeringskoefficient, der er fastsat for tjenestemandens tjenesteland«. Det bestemmes i artikel 6, tredje afsnit, i ordningen vedrørende de nærmere vilkår for overførsel af en del af en tjenestemandes indtægter (overførselsordningen):

»En forhøjelse af vederlaget med tilbagevirkende kraft kan ikke føre til, at størrelsen af det overførte beløb ændres med tilbagevirkende kraft. Ændring af den vekselkurs eller af de justeringskoefficienter, der nævnes i artikel 17, stk. 3, i bilag VII til vedtægten, medfører ikke nogen ændring i modværdien af de overførte beløb.«

Ifølge bilag XI til vedtægten fastsættes de nationale justeringskoefficienter på grundlag af leveomkostningerne i hver medlemsstats hovedstad. Efter Tysklands genforening blev Berlin i oktober 1993 hovedstad i denne stat.

Ved domme af 27. oktober 1994, sag T-536/93, Benzler mod Kommissionen (Sml. Pers. II, s. 777), og sag T-64/92, Chavane de Dalmassy m.fl. mod Kommissionen (Sml. Pers. II, s. 723), fastslog Retten, at dels artikel 6, stk. 2, i Rådets forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 3834/91 af 19. december 1991 (EFT L 361, s. 13, berigtigelse offentliggjort i EFT 1992 L 10, s. 56), dels artikel 6, stk. 2, i Rådets forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 3761/92 af 21. december 1992 (EFT L 383, s. 1) om tilpasning med virkning fra henholdsvis 1. juli 1991 og 1. juli 1992 af vederlag og pensioner til tjenestemænd og øvrige ansatte i De Europæiske

Fællesskaber samt af justeringskoefficienterne for disse vederlag og pensioner var ugyldige, for så vidt som der i disse var anvendt en justeringskoefficient beregnet på grundlag af leveomkostningerne i Bonn. Retten fandt, at disse artikler var i strid med princippet i bilag IX til vedtægten om fastsættelse af justeringskoefficienten for hver medlemsstat i forhold til leveomkostningerne i hovedstaden.

Efter at disse domme var blevet afsagt, forelagde Kommissionen i december 1994 to forslag til forordning for Rådet. Det første vedrørte den årlige tilpasning af lønningerne, og det anden tilsigtede med tilbagevirkende gyldighed at erstatte den foreløbige justeringskoefficient for Tyskland, som havde været i kraft siden 1990.

Rådet vedtog ikke forordningen på grundlag af det andet forslag om ændring af justeringskoefficienten for Tyskland med tilbagevirkende gyldighed fra oktober 1990.

Derimod vedtog Rådet den 19. december 1994 på grundlag af det første forslag forordning (EKSF, EF, Euratom) nr. 3161/94 (EFT L 335, s. 1, herefter »forordning nr. 3161/94«). Det bestemmes i forordningens artikel 6, stk. 1, at justeringskoefficienten for Tyskland skal fastsættes på grundlag af leveomkostningerne i Berlin.

I forbindelse med udarbejdelsen af sagsøgernes lønsedler for december 1994, som vedrørte perioden fra den 1. juli til den 31. december 1994, anvendte Kommissionen forordning nr. 3161/94.

Sagsøgerne fandt, at Kommissionen burde have anvendt den ændrede justeringskoefficient, som var fastsat på grundlag af leveomkostningerne i Berlin, på de overførte beløb i tyske mark, med virkning fra oktober 1990, og de indgav i perioden mellem den 3. og den 20. februar 1995 anmodninger til ansættelsesmyndigheden om, at Kommissionen foretog en ny beregning på grundlag af denne koefficient, og at merbeløbet blev udbetalt til dem. Disse anmodninger, og siden hen klagerne over disse, blev afvist.

Realiteten

Anbringendet om uanvendeligheden af overførselsordningens artikel 6, tredje afsnit

Retten udtalte, at de årlige forordninger om tilpasning af lønningerne ifølge regelhierarkiet ikke kunne fravige overførselsordningen, som er en integreret del af vedtægten. Den udtalte, at i det omfang disse årlige forordninger vedrørte lønoverførsler, udgjorde de alene en gennemførelse af de almindelige bestemmelser i vedtægten om ordningen vedrørende overførsler.

Retten fastslog, at eftersom denne ordnings artikel 6, tredje afsnit, udelukkede enhver ændring med tilbagevirkende kraft af de overførte beløb som følge af, at justeringskoefficienterne ændredes med tilbagevirkende kraft, var den omstændighed, at justeringskoefficienterne, som var fastsat ved de forordninger, der gjaldt forud for forordning nr. 3161/94, var foreløbige, irrelevant (præmis 39 og 40).

Henvisning til: Chavanne de Delmassy m.fl. mod Kommissionen, a.st., præmis 52.

Retten fastslog på denne baggrund, at anbringendet måtte forkastes (præmis 41).

De tre anbringender vedrørende, i det væsentlige, reisstridigheden af forordning nr. 3161/94

Retten udtalte, at overførselsordningens artikel 6, tredje afsnit, udelukker enhver ændring af de overførte beløb med tilbagevirkende kraft. Den tilføjede, at selv om Rådet således havde givet forordning nr. 3161/94 tilbagevirkende gyldighed til den 1. januar 1990, kunne dette ikke have ført til, at de beløb, som sagsøgerne havde overført, var blevet ændret med tilbagevirkende gyldighed (præmis 43).

Retten fastslog, at de tre første anbringender under disse omstændigheder var irrelevante (præmis 44).

Anbringendet om tilsidesættelse af omsorgs- og bistandspligten

Retten bemærkede, at omsorgspligten navnlig indebærer, at ansættelsesmyndigheden skal tage hensyn til samtlige de forhold, som kan have betydning for dens afgørelse, dvs. ikke blot tjenestens, men også den pågældende tjenestemand's interesse (præmis 52).

Henviſning til: Retten, 16. december 1993, sag T-80/92, Turner mod Kommissionen, Sml. II, s. 1465, præmis 77; Domstolen, 29. juni 1994, sag C-298/93 P, Klinke mod Domstolen, Sml. I, s. 3009, præmis 38; Retten, 13. juli 1995, sag T-44/93, Saby mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 541, præmis 47.

Retten bemærkede dog, at det under hensyntagen til det vide skøn, som institutionerne har ved vurderingen af tjenestens interesse, alene tilkommer Fællesskabets retsinstanser at foretage en prøvelse af, om det af den pågældende institution udøvede skøn var åbenbart fejlagtigt (præmis 53).

Henvisning til: Retten, 11. oktober 1995, forenede sager T-39/93 og T-553/93, Baltsavias mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 695, præmis 59.

Retten fastslog, at sagsøgerne i den foreliggende sag ikke havde godtgjort, at Kommissionen havde udøvet et åbenbart fejlagtigt skøn (præmis 55).

Med hensyn til anbringendet om, at Kommissionen havde tilsidesat sin omsorgs- og bistandspligt ved ikke at indbringe spørgsmålet om gyldigheden dels af forordning nr. 3161/94, dels af Rådets undladelse af at vedtage Kommissionens andet forslag til ændringsforordning for Fællesskabets retsinstanser med henblik på prøvelse, bemærkede Retten, at vedtagelsen af en forordning om ændring af justeringskoefficienten for Tyskland med tilbagevirkende gyldighed til den 1. januar 1990 ikke kunne have ført til nogen ændring af de allerede overførte beløb. Retten fastslog følgelig, at det fremførte anbringende var irrelevant.

Retten tilføjede, at en borger under alle omstændigheder – under hensyn til det vide skøn, som tilkommer Fællesskabets institutioner ved valget af de foranstaltninger og midler, som de anvender med henblik på at opfylde deres bistands- og omsorgspligt – ikke kan tvinge Kommissionen til at indlede et passivitetssøgsmål eller et annullationssøgsmål. Den bemærkede, at der i modsat fald ville foreligge et indgreb i dens skønsbeføjelser (præmis 57).

Henvisning til: Retten, 9. januar 1996, sag T-575/93, Koelman mod Kommissionen, Sml. II, s. 1, præmis 71; Domstolen, 16. september 1997, sag C-59/96 P, Koelman mod Kommissionen, Sml. I, s. 4809.

Retten fastslog, at anbringendet følgelig måtte forkastes (præmis 59).

Konklusion:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.